

חשבונו עובר ושב

מאת פרנקל שלמה מאה

חידון

שהוא גם

תשבץ

ולפותרים

נכונה צפוי

פרס:

הפתעה מרה

ובאותו יום שבו קמה משנתה מלכת שבע, היא נזכרה שצפוי לה ביקור מלכותי בארמונה, תנחשו של מי. כבר עברו שנים רבות מאז נפגשו השניים בפעם האחרונה, בחצרו של שלומיק ה' צעיר ויפה-התואר. באותה תקופה כבר היתה מלכת-שבע במיטבה, כמו שאומרים כשלא רוצים לפגוע, ואילו עכשיו, מה נאמר — בעצם אפשר לומר על מלכת-שבע שלילתיה הטובים ביותר הם כבר מאחוריה. כלומר: היא קצת בלתי ייח, וקצת היא מרופטת, והריפוד קרוע פה ושם, והאגוז נפוח, וכולי וכולי, ונכס ויוצא ויומר ויומר.

וגם שלומיק'ה שלנו, איך לומר, כבר לא כל-כך יפה, כבר לא כל-כך צעיר, שק-קילו פה, שק-קילו שם, ושערה אחת לבנה עוברת לא רחוק מהקרחת.

נו, טוב. מגיע המלך שלמה לארמונה של המלכה, ומתרחשת ביניהם פגישה על-פי כל כללי-הטקס. אבל הכימיה, מה יש פה לדבר, כבר לא כל-כך עובדת. מלכת-שבע עצמה, זה בטוח, לא היתה מתגדת. אבל שלמה — מספיק מבט אחד בפרצוף שלו בשביל לקבוע: מלכת-שבע היא כבר לא בדיוק כוסי-התה שלו.

בעיתונות אומנם הופיעו סיפורים מלביים על הפגישה המרגשת, ובעיתון אחד צהוב אפילו הופיעה תמונה שבה אפשר היה לראות איך שידו של שלמה מונחת על מקום גבוה מאוד במתניה של מלכת-שבע, או אם תרצו, קצת נמוך מכתפיה. אבל אתם מכירים עיתונאים.

מה שלא יהיה, הם ישבו להם, דיס-קסו בבעיות העולם, אכלו ארוחת-בוקר לא רעה, מלכת-שבע לקחה את האורח

ושלמה כל הזמן חשב, הוי, אלוהים, איזה לילה שמצפה לי, הוי, אלוהים, אם רק תציל אותי מזה אבנה לך מיקדש בבירה שלי. אבל נראה שלא יהיה מנוס. מלכת-שבע, שחיה על הזיכרונות לא פסקה לחכך במלך האורח איברים מסויינים, ליטפה את ידיו, התבוננה בעיניו וכן הלאה.

וכאשר ישבו השניים אל שולחן ארוח-הצהריים, כבר היה שלמה ממש ב' לחץ. הכל הלך שם בצורה יותר מדי רומנטית לטעמו. המלכה הזכירה לו את הלילות ההם, עם הבחורות הצעירות שנאקו כיונים שחוטות, ואיך ואיך ואיך, והלילה, הוי הלילה, אמרה מלכת-שבע לשלמה, התבוננה בעיניו וליטפה את ידו, "הכנתי לך מתנה קטנה."

זה כבר כמעט שבר את שלמה המלך לגמרי, והוא כמעט איבד את תיאבוננו, שזה דבר מאוד-מאוד מרחיק-לכת, מי שמכיר אותו. אפילו המראה המלבב של סולה מיניון כבר לא הציל את המצב, כשהו חשב על "המתנה הקטנה" שמכינה לו כבוד-המלכה.

וככה התנהל היום בעצמתיים. שיחות מדיניות, מסיבת-עיתונאים וארוחת-ערב חגיגית עם כמה מאות מוזמנים, והלחץ של שלמה הולך וגדל, אבל הוא לא אומר מילה כי גם הנימוס זה חלק חזק מאוד אצלו. ומה, הוא ילך להגיד למלכת-שבע שלא בא לו עליה כבר? והרי יש גם עניינים דיפלומטיים חשובים ש' צריך לחשוב עליהם, ולפעמים מוטלות על מלך חובות קשות שאחד-האדם אינו מכיר שכמותן. שלמה המלך כבר עשה בעבר הרבה דברים למען ארצו ולמען מולדתו, וגם את זה הוא יצטרך לעבור איכשהו.

מלכת שבע והמלך שלמה זברקע: סולה מיניון

בשעה מאוחרת למדי הסתיימה ארוחת הערב, ושלמה הטעין את עצמו בלא מעט משקאות מן הסוג שמטשטש קצת את המוח, וגם קצת ניפס, לא עלינו, כי לנאפס יש תכונה אחת טובה — כך הוא זכר — שהוא עשוי לרוכך למדי, בנסיבות המתאימות, גם חוויית קשות כאלה, כמו שירות למען המולדת.

ופיתאום כמה דקות אחרי ארוחת-הערב, פיתאום בא מישהו ולוחש משהו על אוזנה של מלכת-שבע. "הוי, יקירי," אמרה מלכת-שבע לשלמה שלה, "לצערי אני צריכה עכשיו ללכת — בעיניה בלתי-צפויה בעיניי הממלכה צצה ועלתה. אבל אותה, יקירי, לך לך כבר אל חדר-השינה שלך לנוח, ואל תשכח," כך היא הוסיפה בקריצה, "שהכנתי לך הלילה מתנה קטנה."

לראות מה התרחש אצלה בממלכה, דברים כאלה.

אבל אצל המלך שלמה, במשך כל הזמן הזה, עבדו העניינים. ביחוד, כך נראה, הוא נדלק על גברת אחת צעירה מאוד, מנערותיה של מלכת-שבע, נקרא לה סולה מיניון. אותה סולה נשבתה מאחד השבטים היושבים הרחק בהרים כשעוד היתה ילדה, ועכשיו, כשהיא גדלה, היא היתה בהחלט תאוה לעניינים. עורה היה זהוב-שחמחם וכל הזמן הזכיר לשלמה עוף גביר, עיניה היו ירקקות-זהובות, משהו לא מהעולם הזה, צווארה היה כצוואר הברבור, רק בלי נוצות, שפ-תיה — דובדבן, והגזירה — מה יש לדבר — גבעות וגאיות, קימורים ועמ-קים, שהיכירו לשלמה המלך את נוף מולדתו.

וכך, טיילו להם המלך והמלכה ביחד,

ושלמה פנה לשכב בחדר-השינה שלו. המיטה, צריך לומר, היתה מאוד נוחה, הסדינים צחים וצוננים, והשמכות — כפתור ופרח.

אלא שכל התיאורה המלבבת הזאת לא שיפרה בחצי מיל את מצב רוחו של שלמה המלך. הוא חשב רק על "המתנה הקטנה" שמצפה לו, וכבר היו לו סיוטים של ממש, כשהתחילה לעבור השפעת הוויסקי והנאפס.

ופיתאום — טוק-טוק בדלת. כמי ש-עולה אל הגדרום נשלף המלך מתוך השמיכות, וברגלים יחפות הלך לפתוח את הדלת למלכת-שבע.

והנה — הפתעה עצומה. בפתח ניצבה דווקא סולה מיניון!

לשלמה המלך כמעט נשפך הלאגר, כי אשר סולה מיניון חלפה-עברה על פניו, מותירה את ריח בשמיה העדינים באפו, ומתיישבת לה בתנוחה סססית מאוד על מיטתו המלכותית.

ומשם, מן המיטה, מרביצה אליו כולה חיך קטנצ'יק, שמבהיר את כוונותיה, אם משהו לא היה ברור עד הנה. ומבטו של המלך חולף מקרסוליה העדינים כלפי מעלה, מעלה, מעלה, קצת למטה — ושוב למעלה, עד צוואר הברבור הזה, החלק, הארוך, העגלגל והנאה כל-כך.

"אבל," אמר שלמה שזוכר, למרות הכל, בתפקידו כמלך, וכבר חשב על כל ההשלכות המדיניות שעלולות לצמוח מאקט כזה, כמו שהולך להתבצע כאן, "את בוודאי יודעת שמלכת-שבע, אדוני תך, עומדת לחזור בכל רגע!"

"כן," ליחשה סולה מיניון בקול ענוו ורך, "לא איכפת לי, ולך?" ובוהו הרגע היא עשתה משהו שבסיפורים מן הסוג הזה מכונה שילוב רגלים, ובוהו הרגע שלמה שכח הכל. את כל החישובים המדיניים, את כל ההשלכות הדיפלומטיות, את מלכת-שבע ואת כל מה שמסביב.

ובצעדים מאושיים מאוד פנה המלך המכובד אל סולה האובתו, ומייד ניגש לעצם העניין, וכמו אז, בשנים הטובות ההן, צווחה סולה מיניון כיונה שחוטת, וזה גם בדיוק מה שהיא היתה באותו הרגע. שכן המלך שלמה, רואים אתם, אוהב אותן שקטות לגמרי, שקטות עד תום, גוויות, בעצם.

ואז — מי מתייצב בדלת, בעוד שלמה רכון על מה שנשאר מסולה ומחטט ונואק ומייבב, אם לא מלכת-שבע, וחיך נחמד על שפתיה.

"נו," היא אומרת לו, לשלמה המוכיח, "איך היתה המתנה הקטנה שהבי-טחתי לך?"

וכאן פרץ שלמה בצחוק כה עז, שעיד שנים רבות אחרי זה דיברו עליו בלחש בחצרה-המלוכה של מלכת-שבע. "את — את — את —" הוא אמר, ולא היה יכול למצוא את המילים, "את ממש בסדר! בואי, תשתתפי גם את בחגיגה!"

זהו. זה סוף הסיפור על שלמה המלך ועל מלכת-שבע.

כמו שהבטחתי בהתחלה, בדיוק כמו אז, זהו סיפור בלתי-פוליטי. אין כאן שום פוליטיקה בכלל. אלא מה, יש כמובן נמשל לסיפור הזה. שלושת הגיבורים של המשל הם מלכת-שבע, המלך שלמה וסולה מיניון, אבל נמשל שלושת הדמויות הם ראש ממשלתנו מנחם בגין, הנשיא רגן והאומה הפלסטינית. כל אחד, לפי טעמו, יכול להציב את הדמויות הנמשל במקום הדמויות שבמשל. למשל, אני בטוח שיש כאלה שיגידו שמנחם בגין זה סולה מיניון, שהאמריקאים הבוגדים בתפקיד מלכת-שבע מוכיחים אותה ופלסטינים, שזה שלמה המלך, בגלל הנפטי.

אז עכשיו אתם אומרים לי בטח: אם זה ככה, אז מה גילבלת לנו את המוח, שאתה הולך לספר סיפור בלי פוליטיקה בכלל?

אני טוען שעמדתי בהבטחתי. לפי הפרשנות שלי בגין זה בגין, ורגן זה רגן, ומה שקורה ביניהם, כמו מה שקרה גם במשל וגם בנמשל, זה בכלל לא פוליטיקה, אלא פורנוגרפיה פרוורטית מה-סוג המזווע ביותר.